

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hegedűs D. Andrea pártfogó ügyvéd által képviselt I. rendű felperes neve **(I. rendű felperes címe)** felperesnek - a ... kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve **(alperes címe)** alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2020. július 3. napján meghozott 4.P.20.865/2020/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 1.250.000 (egymillió-kétszázötvenezer) forintot.

A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 20.000 (húszezer) forintra leszállítja és megállapítja, hogy a le nem rótt 174.000 (százhetvennégyezer) forint kereseti illetéket a felperes költségmentessége és az alperes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes 43%-ban, az alperes 57%-ban pernyertes, a pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes 57%-ban köteles.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban a felperes 68%-ban, az alperes 32%-ban pernyertes, a pártfogó ügyvéd díjnak viselésére 68%-ban az alperes köteles.

A le nem rótt 148.000 (száznegyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a felperes költségmentessége és az alperes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest kártérítés címén a 2014. január 1. napjától 2016. március 27. napjáig tartó időszakra havi 50.000 forint, azaz huszonhét hónapra számítottan 1.350.000 forint elmaradt nyugdíj, továbbá 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Előadta, hogy 1995. július 1. és 2005. december 31. között 67%-os rokkantnyugdíjas volt, amely ellátását 2006. január 1-től megszüntették, mert az esedékes felülvizsgálaton nem jelent meg. Előadta, hogy egészségi állapota 2012. évben megromlott, ezért kezdeményezte a megváltozott munkaképességen alapuló pénzbeli ellátás megállapítását az alperes jogelődjénél. Az alperesi jogelőd 2012. november 22. napján kelt 70-05112/2012. számú határozatával a kérelmét elutasította, mivel annak benyújtását megelőző öt éven belül nem rendelkezett a törvényben

meghatározott minimális biztosítási idővel. A határozattal szemben a felperes 2012. december 19. napján jegyzőkönyvbe foglalt fellebbezést terjesztett elő, amelyet az alperesi jogelőd 2014. január 9. napján küldött meg a másodfokú hatóság, a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal részére. A másodfokú hatóság a 2014. február 10. napján kelt 89-2-00253/2014/02. számú határozatával az elsőfokú hatóság határozatát helybenhagyta, egyben tájékoztatta a felperest, hogy az időközbeni jogszabályváltozásra tekintettel amennyiben a meghosszabbodott előzetes biztosítási időben a jogosultsági feltételeknek megfelel, úgy új kérelem benyújtásával kérheti a nyugellátás megállapítását. A felperes 2014. március 7. napján előterjesztett kereseti kérelmében kérte a határozat bírósági felülvizsgálatát. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 6.M.1754/2014/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A felperes 2014. november 19. napján ismét kezdeményezte jogosultságának megállapítását, az elsőfokú hatóság azonban a 2015. április 30. napján kelt határozatával a kérelmet elutasította. A felperes ezt követően előterjesztett jogorvoslati kérelmei sem vezettek eredményre.

A felperes a kereseti kérelmét arra alapította, hogy az alperesi jogelőd a 2012. december 19. napján benyújtott fellebbezését a Ket. vonatkozó rendelkezései ellenére nem haladéktalanul, hanem csak 2014. január 9. napján terjesztette fel a másodfokú hatósághoz, és ezzel a rá vonatkozó határidőt jogellenesen és felróhatóan megsértette. Álláspontja szerint amennyiben az alperesi jogelőd a határidőt betartja és haladéktalanul intézkedik a fellebbezés felterjesztése iránt, úgy a másodfokú hatóság legkésőbb 2013 februárjában meghozhatta volna határozatát, és annak bírósági felülvizsgálatát követően a felperesnek lehetősége lett volna ismételt kérelmét olyan időpontban benyújtani, hogy a rá irányadó szabályok szerinti jogosultság megállapítható lett volna. A sérelemdíj iránti igényével kapcsolatban előadta, hogy az alperesi jogelőd a felterjesztés késedelmével szükségtelenül tartotta bizonytalanságban a felperest, és ezzel megsértette a felperes emberi méltóságát. Az alperes magatartása sértette a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát, illetve életkörülményeit ellehetetlenítette.

Az alperes kérte a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását. A fellebbezés felterjesztésével kapcsolatos késedelem tényét nem vitatta, ugyanakkor vitatta a felperes kára és a mulasztás közötti okozati összefüggést. Előadta továbbá, hogy a felperes a 2014. február 10. napján kelt másodfokú határozatban közölt tájékoztatás alapján megkaphatta volna a részére járó nyugellátást, amennyiben a kérelmét 2014. július 6. napjáig előterjesztette volna. Ebben az esetben a felperest akkor sem érte volna hátrány, hogyha az újabb eljárást a korábbi kérelmét elutasító határozat bírósági felülvizsgálatának befejezéséig, azaz 2015. január 11. napjáig felfüggesztették volna, mivel a kérelem kedvező elbírálása esetén a járandóságot visszamenőlegesen, a kérelem előterjesztésének napjára számítottan egy összegben kapta volna meg. A sérelemdíj iránti igénnyel összefüggésben előadta, hogy annak megalapozottságához a felperesnek az általa hivatkozott személyiségi jogára hátrányosan ható többletkörülményeket kellett volna kimutatnia, ilyet azonban a felperes nem tudott felhozni. Az alperes a felperes vagyoni kárigényének összecszerúségét nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 145.000 forint perköltséget. Indokolásában megállapította, hogy a perbeli jogvita elbírálása során a 2013. évi CLXXVII. törvény 54. §-a alapján a régi Ptk. rendelkezéseit kellett alkalmazni. Az elsőfokú bíróság ezt követően a Ptk. 349. § (1) alapján az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség speciális feltételének fennállását vizsgálta, azaz hogy a felperes a megfelelő jogorvoslati lehetőségeket kimerítette-e. Megállapította, hogy a mulasztásban megvalósuló alperesi jogelőd magatartásával szemben fogalmilag kizárt a jogorvoslat

igénybevételének lehetősége, ezért a felperesi keresetet érdemben vizsgálta. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 339. § (1) bekezdésére, valamint a Ket. 4. § (1) és (2) bekezdésére, illetve a 102. § (5) bekezdésére utalással megállapította, hogy az alperesi jogelőd a felperesi fellebbezés felterjesztésének hosszú időn keresztül történő elmulasztásával olyan jogellenes magatartást tanúsított, amelyet kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedésként kellett értékelni. Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy a felperest a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerinti hátrány érte azáltal, hogy a 2014. február 10. napján kelt másodfokú határozat 2014. február 21-i kézhezvételétől a 2011. július 6. napjáig tartó időszakban nem nyújtotta be a nyugellátás megállapítására irányuló ismételt kérelmét. A felperes ezáltal 2014. február 21. napjától 2015. március 27. napjáig tartó időszakra nézve számára biztosítható havi 50.000 forintos ellátástól esett el. Az elsőfokú bíróság ezt követően az alperesi védekezésre tekintettel azt vizsgálta, hogy az alperesi jogelőd mulasztása a kérelem benyújtását akadályozta-e vagy sem. Az alperes ugyanis azzal védekezett, hogy a felperes a kérelem előterjesztésével kapcsolatos jogával tőle függetlenül nem élt, amely védekezés egyrészt az oksági láncolat megszakítását, másrészt a Ptk. 340. § (1) bekezdésében írt felperesi felróhatóság megállapítását célozza. A felperes állítása szerint a kérelem előterjesztésének elmaradása az alperesi jogelőd jogellenes mulasztására vezethető vissza, mert a korábbi fellebbezésének elbírálatlansága a felperesnél olyan tudatállapotot hozott létre, amely miatt ügyféli rendelkezési jogát nem gyakorolta. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy az alperesi jogelőd a 2014. február 10. napján kelt határozat indokolásában tájékoztatta a felperest a 2014. január 1. napjától hatályos törvénymódosításról, amelynek alapján nem csak a kérelem benyújtását megelőző öt éven belüli, hanem tíz vagy tizenöt éven belüli időszakra meghatározott mértékű biztosított jogviszony alapján is sor kerülhetett az ellátási jogosultság megállapítására. Ez a tájékoztatás olyan többletinformációt biztosított a felperes számára, amelyet csak saját jogszabálykutatás vagy szakemberhez fordulás útján tudott volna megszerezni, amennyiben az alperesi jogelőd a felterjesztés iránt határidőben intézkedik és a felperes kérelmét elutasító másodfokú határozat késedelem nélkül megszületik még azt megelőzően, hogy a felperesre kedvezőbb szabályozás hatályba lépett volna. Ilyen körülmények között a másodfokú határozat elkésettsége a felperes számára inkább hasznosnak volt tekinthető. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a másodfokú határozat elleni rendkívüli jogorvoslat még nem zárult le a felperesi kérelem esedékes benyújtásának időszakában, mert a felperes nem tudott olyan körülményt bemutatni, amelyre tekintettel kételkedni lehetett volna az első- vagy másodfokú határozat megalapozottságában, ráadásul az ismételt kérelmet a felperes beadhatta volna a 2014. január 1. és 2014. február 20. napja közötti időszakban is. A felperest nem akadályozta az alperes mulasztásával okozott bizonytalanság abban, hogy a másodfokú határozat indokolásában szereplő tájékoztatást megfelelően mérlegelje, illetve új kérelmet nyújtson be. Az új kérelem benyújtásával egyébként nem vesztette volna el a már esetlegesen megszerzett jogosultságát és a már folyamatban lévő eljárásban benyújtott jogorvoslati kérelmét sem kellett volna visszavonni, vagyis döntésének meghozatalában kizárólag saját mérlegelése játszott szerepet. Ezt támasztja alá az a körülmény is, hogy a felperes a kérelmét 2014 novemberében még azt megelőzően nyújtotta be, hogy a megelőző eljárásban a bírósági felülvizsgálat eredményeképpen hozott ítélet 2015 januárjában megszületett volna. Az ügyben eljáró bíróság a 2014. novemberi tárgyaláson a 2014. február 10-i határozatban szereplő tájékoztatáson túl semmilyen többletinformációt nem nyújtott a felperesnek, így az erre irányuló felperesi hivatkozás iratellenes volt. A felperes az alperesi jogelőd egyébként jogellenes és felróható mulasztásától függetlenül nem élt az öt megillető eljárásindítási jogosultságával azon időszakban, amikor a kérelem beadásához képest még rendelkezett a szükséges biztosítási időszakkal. A felperes tehát nem az alperes jogellenes mulasztásával oksági kapcsolatban esett el a keresetében megjelölt vagyoni előnytől, hanem az lényegében a Ptk. 340. § (1) és (2) bekezdésének alkalmazását lehetővé tevő saját

mulasztására volt visszavezethető. Az elsőfokú bíróság ezért a felperes kártérítési keresetét elutasította, illetve a sérelemdíj mértékét megalapozó körülmények vizsgálatát mint szükségtelent mellőzte. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy az eljárási határidő be nem tartása, vagyis a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése nem tekinthető személyiségi jogsértésnek, így arra a Ptk. 2:51. és 2:53. §-ában írt szankciók nem alkalmazhatóak. A tisztességes eljáráshoz való jog személyiségi jogként azért nem ismerhető el, mert a védendő érték nem közvetlenül az emberi személyiségből fakad, így annak védelme érdekében polgári perben nem lehet közvetlenül fellépni. Az alperesi mulasztás ugyanezen okból az emberi méltóság sérelmét sem alapozza meg, valamely közhatalmi jellegű eljárási jog sérelme ugyanis önmagában nem valósít meg személyiségi jogi jogsértést is. Az elsőfokú bíróság az alperes képviselőjében eljáró jogtanácsos munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a kereseti kérelemnek megfelelő döntés meghozatalát, valamint az alperes perköltségben való marasztalását. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság által az alperes javára megítélt perköltség felülbírálatát és annak 50.000 forintra történő csökkentését.

Előadta, hogy fellebbezése a Pp. 365. § (1) és (2) bekezdésén alapul, az elsőfokú bíróság ítélete több okból jogszabálysértő, ezért annak eljárási és anyagi jogi felülbírálatát kérte. Előadta, hogy az alperes mulasztott és döntését késedelmesen hozta meg. Ezen túlmenően az alperes több, egymásnak ellentmondó határozatot hozott a felperesi kérelmek alapján, amelyekben a biztosítási időt különböző tartamban állapította meg. Ezt a körülményt az elsőfokú bíróság tévesen értékelte, illetve tévesen is rögzítette, emiatt szükséges a tényállás kiegészítése. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti eljárásban készült, 22.M.2107/2017/3. számú jegyzőkönyv tartalmazza, hogy az alperes összesen hány határozatot hozott, ezeket azonban az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza. Az alperes a felperesnek az eljárási jogai gyakorlásáról semmilyen tájékoztatást nem adott, mert a 2014. február 21. napján átvett határozatban foglalt tájékoztató csak annyit tartalmaz, hogy a felperes újabb kérelmet nyújthat be, de arra vonatkozóan nem tartalmaz információt, hogy ez a folyamatban lévő, akkor még el nem bírált fellebbezéshez képest mit jelent. A felperes ugyanis az gondolta, hogy a bírósági felülvizsgálat során a kérelmét mindenre kiterjedően megvizsgálják. A Ket. alapelvei között szerepel, hogy a közigazgatási szerv köteles az ügyfelet eljárási jogaikról tájékoztatni, amely tájékoztatás jelen esetben nem történt meg, a felperes számára nem derül ki, hogy új kérelem benyújtása szükséges a folyamatban lévő eljárás mellett. A felperes álláspontja szerint az alperes mulasztott, és a mulasztása folytán nem bírálta el a felperes kérelmét, így a felperes nem volt abban a helyzetben, hogy határidőben nyújtsa be újabb kérelmét. Az alperes a saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat. Amennyiben az alperes a döntését 2013 márciusában meghozza, akkor a felperesnek lehetősége lett volna a bírósági felülvizsgálati eljárás megindítása mellett is az új kérelem benyújtására. Az alperes mulasztása jogellenes és felróható, amellyel összefüggésben a felperesnek kára származott. A mulasztás tényét, illetve a felperest ért hátrányt és a hátrány összegét maga az alperes sem vitatta. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást az okozati összefüggéssel kapcsolatban, ugyanakkor a felperes közrehatással kapcsolatos álláspontja anyagi jogi felülvizsgálatra szorul. Az elsőfokú bíróság téves álláspontot foglalt el a felperes sérelemdíj iránti igénye vonatkozásában is. Az elsőfokú bíróság által hiányolt többlettényállási elem az az alperesi jogellenes mulasztás, amely a fellebbezés késedelmes elbírálásával valósult meg. Az Alaptörvény XXIV. cikke alapján mindenkinek joga van a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére. A Ket. 4. § (2) bekezdése is előírja, hogy a közigazgatási hatóság a nem jogszabályszerű eljárással okozott kárt a polgári jog szabályai szerint megtéríti, a (3) bekezdés értelmében ez a rendelkezés vonatkozik a

személyiségi jogsértés szubjektív szankciójaként alkalmazható sérelemdíjra is. Az anyagi jogi szabályok tehát nem szűkítik le a közhatalmi szervek jogellenességét a közjogi szabályok megsértésére. A felperes az elsőfokú eljárás során előadta az alperes jogellenes magatartásával összefüggő személyiségi jogi sérelmeit, ezek bizonyítását azonban az elsőfokú bíróság szükségtelennek tartotta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 358. § (5) bekezdés].

A felperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a döntésével és annak jogi indokaival azonban az ítéletábra csak részben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperes keresetét a közhatalmi jogkörben okozott károkért való felelősség szabályai szerint, a Ptk. 349. § (1) bekezdése és a 339. § (1) bekezdése együttes alkalmazásával bírálta el. Arra is helytállóan következtetett, hogy az alperesi magatartás jogellenességét az akkor hatályos 2004. évi CXL. törvény (Ket.) szabályai alapján kell megítélni.

Az elsőfokú bíróság döntésének releváns indoka az alperes érdemi ellenérelmében előadottakkal összhangban az volt, hogy az alperes ügyintézési késedelme jogellenesnek minősült, de a felperes számára nem ez okozott hátrányt, mivel nem az alperesi késedelem miatt, hanem saját döntése folytán mulasztotta el a kérelem beadását abban az időszakban, amikor az még eredményes lett volna.

Az ítéletábra nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes a Ptk. 340. § (1) bekezdése szerinti kármegelőzési kötelezettségét megsértette volna. A PK. 36. számú állásfoglalás értelmében: „Az elvárhatóság megítélésénél figyelembe kell venni, hogy a károkozótól nagyobb mértékben lehet elvárni, hogy felismerje a kár bekövetkezésének lehetőségét, mint a károsulttól a károsodás veszélyének a felismerését. A károsult számolhat azzal a követelménnyel, hogy a károkozástól mindenkinek tartózkodnia kell, kivételes esetektől eltekintve tehát nem várható tőle a szokásokat meghaladó elhárítási készenlét.”

A Ptk. 340. § (1) bekezdésének alkalmazására és ennél fogva a kereset elutasítására csak abban az esetben kerülhetett volna sor, amennyiben a felperes tisztában lett volna a második kérelem benyújtása kapcsán azzal, hogy károsodás veszélye fenyegeti, azaz hogy a kérelmet meghatározott ideig be kell adnia, különben annak nem lesz eredménye. Ha erről a körülményről nem rendelkezett tudomással, akkor a határidő elmulasztása nem róható a terhére. A felperes kárát nem vitásan az okozta, hogy a 2014. február 10. napján kelt másodfokú határozat kézhezvételét követően 2014. július 6. napjáig nem adott be újabb kérelmet. Az elsőfokú bíróság azonban nem vizsgálta, hogy az alperesi jogelőd 89-2-00253/2014/02 számú másodfokú határozatban foglalt tájékoztatás pontosan mire terjed ki, illetve az megfelel-e a Ket. 5. §-ában írt követelményeknek. A Ket. 5. § (1) bekezdése szerint a közigazgatási hatóság az ügyfél és az eljárás egyéb résztvevője számára biztosítja, hogy jogaikról és kötelezettségeikről tudomást szerezzenek, és előmozdítja az ügyféli jogok gyakorlását.

Az alperesi jogelőd tájékoztatása az új jogszabályok ismertetése mellett annyit tartalmaz, hogy: „.... amennyiben a meghosszabbodott előzetes biztosítási időben véleménye szerint a jogosultsági feltételeknek megfelel, úgy új kérelem benyújtásával kérheti a megváltozott munkaképességű személyek ellátásának megállapítását a lakóhelye szerint illetékes rehabilitációs szakigazgatási szervnél.” Ez a tájékoztatás nem felel meg a Ket. 5. § (1) bekezdésének, mert nem tartalmazza, hogy a felperes megfelel-e az új jogszabály által megszabott feltételeknek, vagy azokról hol tájékozódhat, és nem tartalmazza, hogy az eredményes igényérvényesítés sürgős lehet, így annak érdekében minél hamarabb fel kell lépnie. A felperes az igényérvényesítés határidejére nézve később sem kapott tájékoztatást, ennek az ellenkezőjét az alperes sem állította. A határozat kézhezvételét követően a felperes az illetékes rehabilitációs szakigazgatási szervtől olyan felvilágosítást kapott, hogy új kérelem beadása esetén az új eljárást a folyamatban lévő jogorvoslati eljárás végéig felfüggesztik, arra ugyanakkor nem figyelmeztették, hogy alapos kérelem esetén a járandóságot a beadás napjától számítottan folyósítják. Ilyen körülmények között a felperes számára nem lehetett világos, hogy az eredményes igényérvényesítés lehetősége csak 2014. július 6. napjáig áll fenn, amelynek elmulasztása esetén az igényelt ellátástól teljesen elesik.

Az alperesi jogelőd akkor járt volna el a Ket. 5. § (1) bekezdésének megfelelően, ha a felperes erőfeszítéseinek elősegítése érdekében a sikeres igényérvényesítéshez szükséges tájékoztatást megadja. A megfelelő tájékoztatás elmaradásának következménye, hogy a felperes a második kérelme alapján sem jutott hozzá a rehabilitációs ellátáshoz, hiszen a 2014 decemberében beadott kérelme már elkésett.

Amennyiben a felperes a megfelelő tájékoztatást megkapta volna, úgy az igényét 2014 márciusában előterjesztette volna. Ebben az esetben 2014 márciusától 2016. március végéig összesen 25 hónapon keresztül részesült volna ellátásban, amely havi 50.000 forint mellett 1.250.000 forintnak felel meg.

A felperes sérelemdíj iránti kereseti kérelem elutasításával és annak az elsőfokú ítéletben írt indokaival az ítélet tábla teljes egészében egyetértett, ezért azokra a 386. § (4) bekezdése alapján csak utal.

A Fővárosi Ítélet tábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti jogkörében eljárva a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése részben eredményes volt, amely kihatott az elsőfokú perköltségre is. Az ítélet tábla ezért a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felek pernyertességének arányára figyelemmel az elsőfokú eljárásban nagyobb részben pervesztes felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét a rendelkező részben írtak szerint leszállította. Az ítélet tábla a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban megállapította a felek pernyertességének és pervesztességének arányát azzal, hogy a pártfogó ügyvéd díjának megfizetéséről a 2003. évi LXXX. törvény (Jst.) 62. § (1) d) pontja alapján a jogi segítségnyújtó szolgálat hoz határozatot. A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket a felperes költségmentessége és az alperes illetékmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2020. november 24.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.

a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Matosek Edina s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: